

Arrest

nr. 196 057 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Regus Belgium NV
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing aangaande eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Oekraïens staatsburger te zijn van Oekraïense origine en u bent afkomstig uit Vovchanck in de provincie Kharkov in Oekraïne.

U verklaart dat u in 2005 politiek actief bent geworden. Eerst werd u lid van de partij "Nieuwe Democratie", waarvan u de regionale afdeling leidde. In 2006 ging de partij "Nieuwe Democratie" samen

met de "Partij van de Regio's en werd u vice-voorzitter van de regionale afdeling van de partij. U werkte enkele jaren voor de Partij van de Regio's, maar stapte na een meningsverschil uit de politiek en ging aan de slag als buschauffeur voor verschillende opeenvolgende bedrijven.

Toen eind 2013 protesten uitbraken in Kiev ging u mee protesteren tegen de toenmalige president Yanukovich. In de zomer van 2014 werd u door S. (...), het hoofd van de regionale administratie van Vovchansk, gevraagd of u goederen voor de separatisten zou willen vervoeren naar Donetsk en Lugansk. U weigerde dit, maar kreeg van S. (...) de waarschuwing dat u in de gaten zou worden gehouden.

In oktober 2014 was er een poging om uw auto in brand te steken en eind oktober 2014 werd uw bus gestolen. De politie werd erbij gehaald, een onderzoek werd geopend, maar u merkte dat de politie de diefstal van de bus in uw schoenen wilde schuiven, alsof u de bus zelf gestolen zou hebben. U vernam dat de politie u wilde beschuldigen van die diefstal als vergelding omdat u enkele maanden voordien de medewerking met de separatisten had geweigerd. Hierna werd de druk u te veel en hebt u uw vrouw K. M. (...) (O.V.X), die ernstig ziek is, naar België gestuurd. Zelf bent u eind oktober – begin november 2014 gaan onderduiken in Belgorodskaya Oblast in de Russische Federatie waar u in de bouw kon bijverdienen. U had namelijk niet genoeg geld om samen met uw echtgenote naar België te vertrekken, dus u zou later komen per vliegtuig.

Op 9 april 2015 bent u legaal vanuit Oekraïne via Polen naar België gereisd om uw echtgenote, M. (...) te vervoegen. Zij was al in november 2014 in België aangekomen en had op 21 november 2014 asiel aangevraagd. Op 17 april 2015 hebt u dan asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Begin 2017 vernam u dat er een strafzaak tegen u was geopend. Het betreft een oude kwestie van 2010, u had toen een busongeval veroorzaakt waardoor een vrouw haar onderkaak had gebroken. De zaak werd toen administratief afgehandeld en afgesloten, maar nu zou deze zaak toch weer zijn geopend en zou u strafrechtelijk worden vervolgd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw reispaspoort, uw Oekraïens paspoort, uw geboorteakte, uw religieuze huwelijksakte, uw echtscheidingsakte, de geboorteakte van uw zoon, uw kaart als raadslid, uw partijkaart van de Partij van de Regio's, een document van de belastingdienst en uw militair boekje. Tijdens het gehoor op het CGVS toonde u ook een foto op uw gsm-toestel van een stoffige binnenkant van een auto.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de Oekraïense autoriteiten en de separatisten die in uw regio actief waren op het moment van uw vertrek uit uw land. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Er werden immers verschillende inconsistenties vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Vooreerst was u incoherent met betrekking tot uw loopbaan als buschauffeur. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u immers verklaard dat u de laatste drie jaar voor uw vertrek naar België als buschauffeur had gewerkt en voordien verschillende beroepen had gehad, waaronder leraar, bewaker, verkoopvertegenwoordiger en vervangend hoofd van de districtstafdeling van de Partij van de Regio's (DVZ Verklaring vraag 12). Dit terwijl u ten overstaan van het CGVS beweerde dat u al sinds 2008 als buschauffeur aan de slag was en dat u die job hebt uitgeoefend tot uw vertrek uit uw land in 2015 (CGVS p.4,8,12,20). Wanneer u met uw tegenstrijdige verklaringen over uw loopbaan werd geconfronteerd, beweerde u dat u het bij de DVZ misschien had gehad over het laatste kantoor waarvoor u als buschauffeur had gewerkt (CGVS p.20). Deze verklaring volstaat echter niet om de flagrante tegenstrijdigheid op te heffen. Het CGVS kan immers niet inzien waarom u louter de laatste drie jaar dat u voor een bepaalde firma verklaarde te hebben gewerkt als buschauffeur zou vermelden en niet de jaren daarvoor, terwijl u wel een opsomming maakt van de andere jobs die u in de loop van uw leven hebt uitgeoefend. Het gaat hier overigens niet over een detail, maar het betreft een kernelement van uw asielrelaas – u verklaart immers door de separatisten te zijn benaderd om goederen te transporteren net omdat u een bus ter beschikking had – waardoor het zwaarwichtig is dat u hier geen eenduidige verklaringen over aflegt. Deze vaststelling tast uw geloofwaardigheid alvast ernstig aan.

Nog tegenstrijdig was u over uw politieke loopbaan. Bij de DVZ had u namelijk verklaard dat u in 2005 politiek actief was geworden bij de partij "Nieuwe Democratie" die later is samengegaan met de Partij van de Regio's en dat u in 2014 deze partij had verlaten wegens een meningsverschil (DVZ Vragenlijst vraag 3.3). Bij het CGVS verklaarde u echter dat u in 2008 al uw ontslag had ingediend bij de partij en als raadslid en dat u dus in 2008 reeds was gestopt met uw politieke activiteiten (CGVS p.6,7). Hierop gewezen verklaarde u dat u zich misschien wel kon vergist hebben over de datums bij het interview bij DVZ, u had zich toen immers niet goed voorbereid, terwijl u dit voor het interview bij het CGVS wel had gedaan. Daarnaast verklaart u ook dat u stress had en dat u daarom niet kunt garanderen dat uw verklaringen bij DVZ kloppen (CGVS p.20). Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor de stress en

spanning die een asielprocedure en de daarbij horende gehoren met zich meebrengen, kan van een asielzoeker echter redelijkerwijs worden verwacht om gedurende de volledige asielprocedure gelijklopende en eenduidige verklaringen af te leggen. Dit is in casu niet het geval, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder wordt ondermijnd.

Daarnaast komen uw verklaringen over de vracht die u moest vervoeren voor de separatisten niet overeen met hetgeen uw echtgenote hierover vertelde bij de DVZ in het kader van haar asielaanvraag. U verklaarde namelijk dat u niet wist wat u zou moeten vervoeren, u had er ook nooit naar gevraagd, maar u vermoedde dat het misschien wapens waren, misschien ook niet, volgens u was het misschien iets militair, zoals kledij (DVZ Vragenlijst vraag 3.5, CGVS p.15,16). Uw echtgenote daarentegen beweerde tijdens haar gehoor bij de DVZ dat u haar had verteld dat u voor de separatisten wapens moest vervoeren (DVZ Vragenlijst M. (...) vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat dit slechts veronderstellingen zijn van uw echtgenote (CGVS p.19). Uit de verklaringen die uw echtgenote bij de DVZ heeft afgelegd blijkt echter duidelijk dat uw vrouw de informatie dat u wapens zou moeten vervoeren van u heeft, zij verklaarde dat u haar dat zou hebben gezegd (DVZ Vragenlijst M. (...) vraag 3.5), waardoor uw bewering dat dit louter een veronderstelling van uw vrouw is, niet afdoende is om de vastgestelde inconsistentie op te heffen. Hierdoor wordt opnieuw geraakt aan uw geloofwaardigheid.

Wat uw vlucht uit uw land betreft legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot de kostprijs van het visum dat u nodig had voor uw legale reis naar België. U verklaarde immers aanvankelijk dat u uw visum via een tussenpersoon had aangevraagd en dat u daar 100 dollar of 2400 Oekraïense grivna voor had betaald (DVZ Verklaring vraag 31). Later beweerde u echter dat u ongeveer 400 euro of 5200 Oekraïense grivna had moeten betalen voor een visum (CGVS p.13). Wanneer u op deze opmerkelijke incoherentie werd gewezen, verklaarde u dat er u bij de DVZ werd gevraagd naar de kostprijs van uw reis, niet naar de kostprijs van het visum en dat u daarop had geantwoord dat dat 100 dollar had gekost (CGVS p.20). Echter, uit het verslag van uw verklaringen bij de DVZ blijkt echter duidelijk dat u het wel degelijk over de kostprijs van uw visum had wanneer u het over de 100 dollar had die u hebt moeten betalen. Dat u hierover alweer inconsistent bent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u via een tussenpersoon uw visum hebt moeten regelen omdat u ondergedoken zou hebben gezeten voor de autoriteiten (CGVS p.13). Logischerwijs wordt hierdoor ook de geloofwaardigheid van uw vervolgingsproblemen onderuit gehaald.

Vervolgens haalde u aan dat u in België hebt vernomen dat in Oekraïne een strafzaak tegen u is geopend omwille van een busongeval in 2010 dat u had veroorzaakt en waarbij een vrouw haar kaak had gebroken. U verklaarde dat deze zaak administratief was afgehandeld, u en uw werkgever hadden de kosten betaald en de zaak was volgens u afgesloten. Toen u begin 2017 uw moeder contacteerde vertelde zij echter dat de politie was langsgelopen en dat zij zegden dat die administratieve zaak een strafzaak was geworden. Wanneer u echter werd gevraagd waarom dit het geval is, moest u het antwoord schuldig blijven. U verklaart dat u niet weet waarom deze zaak nu een strafzaak is geworden en beweert dat het misschien zo geregeld is opdat de autoriteiten een grond zouden hebben om u officieel op te sporen (CGVS p.6,12,15). Echter, zoals hierboven reeds geargumenteed kan het CGVS geen geloof hechten aan uw beweerde vervolgingsproblemen, waardoor evenmin kan worden aangenomen dat er een strafzaak tegen u zou zijn geopend voortvloeiend uit die vervolgingsproblemen. Bijkomend moet hierover worden vastgesteld dat u geen enkel document neerlegt ter staving van deze strafzaak tegen u, terwijl u wel beweert dat dergelijke documenten zouden moeten bestaan, het betreft immers een officiële strafzaak waarin uw moeder officiële verklaringen zou hebben afgelegd (CGVS p.21). Het bedrieglijk karakter van uw asielaanvraag wordt hierdoor verder bevestigd.

De documenten die u wel neerlegt zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw partijkaart van de Partij van de Regio's en uw kaart als raadslid tonen aan dat u in 2005 lid bent geworden van deze partij en dat u lid bent geweest van de regionale raad van Vovchansk. Op geen enkele manier kunnen de problemen die u aanhaalt met uw autoriteiten en met de separatisten hiermee worden aangetoond. De foto op uw GSM die u tijdens het gehoor bij het CGVS toonde kan evenmin uw problemen aantonen, het betrof immers louter de stoffige binnenkant van een auto. Op geen enkele manier kan worden afgeleid of het over uw eigen auto gaat, dan wel wat met deze auto zou zijn gebeurd. Uw reispaspoort, uw Oekraïens paspoort, uw geboorteakte, uw religieuze huwelijksakte, uw echtscheidingsakte, de geboorteakte van uw zoon, het document van de belastingdienst en uw militair boekje bevatten louter persoonsgegevens over u, uw zoon, uw ex-vrouw en uw huidige echtgenote, wat hier niet ter discussie staat.

Opvallend is echter dat u uw arbeidsboekje niet neerlegt. U verklaart dat u er niet aan hebt gedacht om dat mee te nemen uit Oekraïne, omdat u nooit had kunnen vermoeden dat u dat zou nodig hebben (CGVS p.9). Het is echter weinig aannemelijk dat u er wel aan denkt documenten over uw vroegere huwelijk, uw legerdienst en uw belastingen mee te nemen naar België, maar dat u uw arbeidsboekje zou

vergeten, het document bij uitstek om uw verklaringen over uw loopbaan te staven, net datgene waarover u tegenstrijdige verklaringen aflegt.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie Vovchansk (provincie Kharkov) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.

Wat de door u ingeroepen medische redenen betreft, namelijk dat uw vrouw aan kanker lijdt (CGVS p.2), moet worden opgemerkt dat deze redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Omwille van de slechte gezondheidstoestand waarin uw echtgenote zich bevindt, was zij niet in staat om een gehoor af te leggen op de zetel van het CGVS. Zij kreeg de mogelijkheid om een schriftelijke verklaring in te dienen ter aanvulling van uw persoonlijke verklaring voor een afgesproken datum (CGVS p.3,23). Tot op heden werd echter geen dergelijke schriftelijke verklaring ontvangen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote, M. K. (...) (O.V.X), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht. Zij vermelden verder nog de inhoud van het artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en menen dat hun minstens de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet worden toegekend. Hiertoe gaan verzoekende partijen in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar eerste verzoekende partij betreffende de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande haar loopbaan als buschauffeur bij haar verzoekschrift een fotokopie van haar werkboekje voegt waar uit de vertaling blijkt dat zij reeds sedert 2008 was tewerkgesteld als buschauffeur en dit tot haar vertrek in 2015 en opwerpt dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar behoren is verlopen daar haar verklaringen er niet opnieuw werden voorgelezen, wijst de Raad er vooreerst op dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien hebben bijgebrachte documenten slechts bewijskracht in de mate dat zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet aan de orde is, en vermogen zij niet een ongeloofwaardig bevonden relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Verder stelt de Raad vast dat zowel uit de “vragenlijst” als uit de “verklaring DVZ” bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat deze verslagen aan eerste verzoekende partij in het Russisch werden voorgelezen waarna zij deze voor akkoord ondertekende (administratief dossier, stuk 14). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij op de vraag bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal of haar verklaringen na het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken haar werden voorgelezen, aangeeft dat dit volgens haar weldegelijk gebeurde (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Het plots in het verzoekschrift komen aandragen met een niet behoorlijk verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken daar het gehoorverslag niet werd voorgelezen, kan dan ook in redelijkheid niet worden aangenomen.

Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.4. Daar waar eerste verzoekende partij aangaande de vastgestelde tegenspraak met betrekking tot haar politieke loopbaan als verschoning stelt dat zij in 2008 stopte met haar politieke activiteiten, maar wel lid bleef van de partij tot 2014 oordeelt de Raad dat deze eenvoudige verklaring als verschoningsgrond niet kan worden aanvaard. Immers indien de verklaring voor de tegenspraak tussen het stoppen met haar politieke activiteiten in 2014 – versie Dienst Vreemdelingenzaken – en in 2008 –

versie Commissariaat-generaal – dermate voor de hand liggend is, kan door de Raad niet worden ingezien waarom eerste verzoekende partij toen zij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal met deze tegenspraak werd geconfronteerd zich uitputte in tal van verschoningsgronden als zich te hebben vergist over de data bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zij stress had bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat ze zich voor het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed had voorbereid (administratief dossier, stuk 4, p. 20). Bovendien geeft eerste verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal meermaals uitdrukkelijk aan in 2008 “uit de partij te zijn gestapt”, maakt zij een duidelijk onderscheid tussen “het uit de partij stappen” en “het stoppen als raadslid”, gebeurtenissen die volgens haar beiden plaatsgrepen in 2008, en antwoordt zij op de navolgende opmerking van de interviewer “Nu zegt u dat u in 2008 uit de PR bent gestapt en daarna nooit meer lid bent geweest van een politieke partij” uitdrukkelijk “Ja inderdaad” (administratief dossier, stuk 4, p. 6, 7 en 20). De door verzoekende partij in haar verzoekschrift opgeworpen verschoningsgrond is dan ook flagrant strijdig aan haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Aangaande motivering van verwerende partij blijft derhalve behouden.

2.2.5. Betreffende de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van beide verzoekende partijen aangaande de vracht die eerste verzoekende partij met haar bus voor de separatisten zou moeten vervoeren oppert eerste verzoekende partij dat zij wellicht aan haar echtgenote heeft verteld dat zij vermoedde dat zij wapens moest vervoeren en dat haar echtgenote daarvan gemaakt heeft dat zij wapens moest vervoeren.

Ook dit verweer kan door de Raad niet worden aanvaard. Het verslag van het gehoor van tweede verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaat immers als volgt:

“Ergens in augustus kwamen onbekende mannen naar ons huis. Zij wilden mijn man rekruteren bij de separatisten. Ik heb deze mannen ook geregeld gezien. Mijn man vertelde me dat ze wilden dat hij met zijn bus (mijn man is buschauffeur) hun wapens vervoerde.” (dossier tweede verzoekende partij, stuk 17, vragenlijst, vraag 3.5). Tweede verzoekende partij was zich derhalve ten volle bewust van de dreiging van de separatisten die zij persoonlijk had ontmoet en laat er niet de minste twijfel over bestaan wat haar echtgenoot haar concreet had gezegd over wat van hem werd verlangd. Dat tweede verzoekende partij in het licht van deze dreiging – waarvoor zij het land finaal ontvluchtten en zich derhalve ten volle bewust van de werkelijke toedracht van de situatie – een louter vermoeden van haar echtgenoot – en aldus duidelijk aan haar medegedeeld, althans volgens eerste verzoekende partij – voor werkelijkheid zou hebben genomen kan in redelijkheid niet worden aangenomen. Het affirmatief stellen door tweede verzoekende partij dat wapens dienden te worden vervoerd in tegenstelling tot de onwetendheid over de vracht in hoofde van eerste verzoekende partij betreft derhalve een tegenspraak die veder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6. Waar eerste verzoekende partij betreffende de vastgestelde tegenspraak over de kostprijs van het visum in het verzoekschrift stelt er vast van overtuigd te zijn dat men bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken vroeg naar de kostprijs van haar reis waardoor zij aangaf dat het honderd dollar bedroeg, merkt de Raad evenwel op dat bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken desbetreffend geen vraag werd gesteld doch eerste verzoekende partij spontaan zelf het volgende verklaarde – zonder dat deze verklaring door enige vraagstelling werd onderbroken:

“Ik heb een visum voor Polen aangevraagd om legaal Oekraïne te kunnen verlaten.

Via een tussenpersoon heb ik dat visum aangevraagd. Ik heb 2400 griven = 100 dollar hiervoor betaald.

Ikzelf ben niet naar de ambassade gegaan om een visum aan te vragen of af te halen.” (administratief dossier, stuk 14, verklaring DVZ, punt 31 “andere nuttige informatie”).

Het verweer van eerste verzoekende partij raakt derhalve kant nog wal waardoor ook deze door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid overeind blijft.

2.2.7. Betreffende de opmerking van eerste verzoekende partij aangaande de motivering van verwerende over de strafzaak, in het bijzonder dat zij het vermoeden heeft geuit dat de autoriteiten dit misschien zo geregeld hebben om haar officieel te kunnen opsporen, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen laten desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid en brengen geen andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct of niet langer actueel zou zijn, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT